

10/8

6

Uppgörelse i pensionsfrågan

De uttalanden av statsministern och Landsorganisationens ordförande som de senaste dagarna publicerats i Stockholms-Tidningen och Dagens Nyheter påkallar den största uppmärksamhet. An en gång klargörs auktoritativt att socialdemokratin är beredd till en uppgörelse med folkpartiet i pensionsfrågan. Det klargörs också att en sådan uppgörelse skulle innebära en ändring av regeringslinjen, varigenom vissa av de liberala kraven bleve tillgodosedda. Obligatoriska pensioner och fördelningssystem kräver socialdemokratin, men en kompromiss i andra punkter, särskilt den omstridda och viktiga fonderingsfrågan, synes möjlig att uppnå under starkt beaktande av den liberala linjen. Kommer inte en uppgörelse till stånd, måste vi låta lotten avgöra, förklarar hr Erlander, men hr Geijer betonar med all rätt att det vore groteskt "att tvingas driva igenom en lösning med lottens hjälp".

Inom folkpartiet finns en stark tendens att antingen blunda för socialdemokratin's förslag om förhandlingar eller också påstå att sådana förhandlingar betyder folkpartiets kapitulation. Det förnämnda taktiska greppet framträdde med pinsam tydlighet i ett inlägg härnär av en av folkpartiets yngre

ledare; här erinrades om några förhastade uttalanden som statsministern gjort omedelbart efter valen i juni, men inte ett ord sades om de klara besked om förhandlingsvilja som sedan givits i flera olika sammanhang. Lika ohållbart är försöket att fränkänna de socialdemokratiska ledarna allvarligt uppsåt i sina förslag om uppgörelse. Att regeringspartiet — liksom andra partier — gärna tillgriper taktiska finter är sant, men intet skäl finns att ifrågasätta vare sig önskan att nå en lösning av pensionsfrågan eller viljan att i viktiga punkter gå folkpartiet till mötes. Allra minst i den svenska demokratin kan och får vi resonera som om de politiska motsändarna vore skojar.

Den olust över nederlaget och den oro för framtiden som för närvarande behärskar folkpartiets ledning är väl förståelig. Men i längden bör dessa känslor inte kunna paralysera handlingsförmågan; då går man från ont till värre. Att folkpartiet, som önskar en stor pensionsreform, skulle gå samman med högern och centern på en rent negativ linje i stället för att nå en uppgörelse med socialdemokratin är inte värdigt partiets ständigt framhåvda frisinnade tradition.

Sturwald d. 9-15/8